

mændene, er den højtærede Finansminister; thi vi har jo ikke nær turdet stille saa meget i Udsigt for Tjenestemændene, som den højtærede Finansminister gjorde, da han fremsatte sit Lovforslag. Den højtærede Finansminister mente, at Højre følte sig endnu som et Flertal i dette Ting, og at det var paa den Konto, vi stillede et saadant Forslag. Det er en ganske urigtig Forudsætning fra Ministerens Side; jeg antager, at ethvert Parti, hvad enten det er Flertal eller ikke, vil indtage den Stilling til et saadant sagligt Spørgsmaal, som man kommer til ved rolig Overvejelse af, hvorledes en saadan Sag bedst kunde løses. Jeg er ganske enig med den højtærede Finansminister i, at det er et sagligt Spørgsmaal og ikke nogen Partisag, der her foreligger.

Under min Omtale af de forskellige Motiver, der kunde have været til Stede i Folketinget og kunde have medvirket til, at man var kommet til det foreliggende Resultat, nævnedes jeg ogsaa, at det var tilkendegivet, at man i og for sig ikke havde noget imod at spare dette Beløb for at kunne anvende det til andre. Nu mente den højtærede Minister, at disse andre var nogle, der var ligestillede med Tjenestemændene. Nej, de, der er ligestillede med Tjenestemændene, er jo indbefattede i Lovforslaget; disse staaar der jo udtrykkeligt. Det er altsaa ikke nogle, der er ligestillede, der skulde komme til at nyde godt af det sparede Beløb; det er en Samfundsklasse, som staaar i et ganske anderledes løst Forhold til Staten end de Tjenestemænd, der her er Tale om at komme til Hjælp, og som jo er fast knyttede til Staten. Den højtærede Finansminister udtalte, at han ikke havde givet noget Tilsagn eller forpligtet sig paa nogen Maade til at benytte disse Penge, saaledes som det var antydet fra en vis Side. Det er ogsaa ganske rigtigt. Jeg hørte selv i Folketinget, at den højtærede Minister tog stærkt Afstand derfra. Men jeg ved jo ogsaa, at der er nogle, der er nok saa mægtige som den højtærede Finansminister; og den højtærede Minister ved jo selv, hvilket skrøbeligt Hus han sidder i, og vi er bange for, at den højtærede Finansministers gode Forudsætning om at kunne spare dette Beløb for Statskassen muligvis kan komme til at slaa fejl.

Finansministeren (Brandes): Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) sagde til mig, at jeg havde vakt de største Forhaabninger blandt Tjenestemændene ved det Regeringsforslag, som blev fremsat den 3. August i Folketinget, langt større For-

haabninger, end Højres nu havde vakt. Jeg skal derom sige, at jeg, og mine Kolleger med mig, ansaa det for rigtigt at fremsætte et Forslag, der var det yderste, man kunde tænke sig at opnaa, og som ogsaa betegnede den yderste finansielle Grænse, til hvilken man kunde gaa. Jeg ansaa det for rigtigt, fordi der overfor os fremkom saa stærke Ønsker og Krav — og meget berettigede Ønsker og Krav —, at vi ikke vilde afvise dem, at vi i alt Fald vilde give Rigsdagen Lejlighed til at ytre sig om dem. Men ingen, som hørte mine Ytringer eller læste, hvad jeg har sagt, kunde tvivle om, at Regeringen ikke kunde stille sig paa sit Forslag som et, der ikke kunde fraviges stærkt og ikke kunde fraviges i Enkeltheder. Og straks ved den første Behandling i Folketinget var det jo ogsaa saaledes, at man mærkede, at det Forslag, som Regeringen havde stillet, ikke kunde gennemføres. Ikke desto mindre ansaa jeg det for min Pligt, og har naturligvis ogsaa i Udvalget gjort dette saa vidt som muligt, at hævde de Rammer, som Regeringsforslaget omfattede; men paa den anden Side har jeg ogsaa altid hævdet lige saa stærkt, at Enighed var nødvendig, og at hvad man ikke kunde gennemføre, maatte man slippe. Det, som jeg mener, at Højre gør fejlagtigt i, er ved denne Lejlighed at bryde Enigheden; og det er jo det, Højre gør. Højre har i Udvalget søgt, og det fandt jeg fuldkommen rimeligt, at opnaa en Forhandling om Ændringer af Lovforslaget, men har stødt paa Modstand; og saa har Højre ikke gjort, som den ærede Ordfører for Højre i Folketinget, det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen), gjorde: opgive et Særstandpunkt, naar Modstanden var der. Det ærede Medlem af Folketinget kæmpede naturligvis i Udvalget for sin Mening; men, da man naaede til at gøre Indstilling, gik han med sine øvrige Kolleger i Udvalget og indstillede ens med dem til Folketinget. Senere hen blev der jo nok gjort et Forsøg mellem anden og tredje Behandling paa, om der kunde opnaas et andet Resultat, men da det ikke kunde opnaas, frafaldt det ærede Medlem fra Lyngby ogsaa sin Særstilling, og var med til det Resultat, som der opnaaedes Enighed om. Dermed var det givet, hvor langt efter min Mening Tjenestemændenes Ønsker og Krav kunde imødekommes. Men nu har Højre her i Lands-tinget ikke stillet sig paa samme Maade, som alle Partierne i Folketinget stillede sig, og som Ministeren ogsaa stillede sig,